

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága az ügyvéd által képviselt felperesnek az ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Szentendrei Városi Bíróságnál 6.P.22.564/2007. számon megindított és a Pest Megyei Bíróságnak 4.Pf.25.438/2008/3. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes által 22. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezését hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek tizenöt napon belül 60.000 (Hatvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

I n d o k o l á s :

A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban hozott jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás szerint a peres felek az 1991. őszétől fennálló élettársi kapcsolatukat követően, 1992. május 14-én kötöttek házasságot, az életközösségük 2000. október 31-én végleg megszakadt, majd a házasságukat a Szentendrei Városi Bíróság 3.P.20.748/2005/13 számú ítéletével felbontotta.

Az utolsó közös lakásuk a Sz., Sz. u. 20. szám alatti ingatlanban volt, amely az ingatlan-nyilvántartás szerint a felperes kizárólagos tulajdonában áll, és azt az alperes javára bejegyzett tartási jog, valamint holtig tartó haszonélvezeti jog terhelte.

A vagyoni viszonyaik rendezése érdekében folytatott tárgyalásaik során a felek N. Gy-né értébecslőt kértek fel az ingatlan értékének megállapítására, aki a 2000. augusztus 8-án kelt becslésében az ingatlan forgalmi értékét 44.200.000 forintban határozta meg. Ezt az értéket a felperes nem tartotta megfelelőnek, ezért E-né S. Á. újabb értébecslésre kérte fel, aki a 2000. október 16-án kelt újabb értébecslésében az ingatlan piaci értékét 33.662.000 forintban állapította meg.

Az egyeztetések eredményeként, 2000. november elején a felek szóban abban állapodtak meg, hogy az ingóságok, a meglévő készpénz vagyon,

valamint a felperes által nyújtott tartás elszámolása és megosztása mellett a fenti ingatlan a felperes tehermentes tulajdonába kerül és a felperes megfizet az alperesnek 25.000.000 forintot. A megállapodásnak megfelelően a felperes 2001. januárjában kifizetett az alperesnek 20.000.000 forintot, a további 5.000.000 forint teljesítésére pedig részletekben volt köteles.

A fenti szóbeli megállapodás létrejöttét követően a felek dr. T. B. ügyvédhez fordultak, aki megszerkesztette és ellenjegyezte azt a „Házastársi vagyonközösséget megszüntető elszámolási szerződés” elnevezésű okiratot, melyet a felek 2000. november 16-án aláírásukkal láttak el. Ezen szerződésben a tényleges akaratuktól eltérően, az adó- és illetékfizetési kötelezettség elkerülése, valamint a változások ingatlan-nyilvántartási átvezetése érdekében az alperest megillető házastársi jutó összegét 9.000.000 forintban jelölték meg, az alperes az említett összeg felperes általi teljesítésének tényét a szerződés aláírásával elismerte, és hozzájárult a javára bejegyzett tartási-, valamint holtig tartó haszonélvezeti jognak az ingatlan-nyilvántartásból való törléséhez.

A fentebb részletezett tartalmú és a földhivatalhoz is benyújtott szerződésen kívül dr. T. B. ügyvéd szerkesztett és ellenjegyzett egy olyan tartalmú kölcsönszerződést is, mely szerint az alperes 5.000.000 forint kölcsönt adott a felperesnek, de kölcsönügylet a felek között valójában nem jött létre.

A felperes a felek tényleges megállapodásának megfelelően megkezdte ugyan az 5.000.000 forintos összeg részletekben történő teljesítését, a 25.000.000 forintos fizetési kötelezettségének azonban - a felek megállapodása ellenére - összesen csak 22.800.000 forint erejéig tett eleget.

A felperes a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban módosított keresetében az alperes arra való kötelezését kérte, hogy az utolsó közös lakás életközösség megszakítása után felmerült rezszi- és fenntartási költségeinek megtérítéseként fizessen meg neki 550.726 forintot, valamint annak késedelmi kamatait.

Az alperes viszontkeresettel élt a felperes arra való kötelezése iránt, hogy a felek között létrejött tényleges vagyoni jogi megállapodás alapján fizessen meg neki 2.200.000 forintot és annak késedelmi kamatát. A követelését arra alapította, hogy a 2000. november 16-án kelt szerződés - többek között - annak színlelt volta miatt érvénytelen, mert a felek valós megállapodása szerint őt összesen 25.000.000 forint illette meg, amelyből azonban a felperes csak 22.800.000 forintot teljesített.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 522.197 forintot,

valamint ezen összeg után 2005. november hó 18. napjától a kifizetésig járó, az adott naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat szerinti késedelmi kamatot, továbbá 62.700 forint perköltséget, a felperes ezt meghaladó keresetét pedig elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 2.200.000 forintot, valamint ezen összeg után 2004. július hó 1. napjától a kifizetésig járó, az adott naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat szerinti késedelmi kamatot, továbbá 606.000 forint perköltséget.

A viszontkeresetnek helyt adó döntésének indokolása szerint az eljárásjogi szabályok nem tartalmazznak olyan korlátozást, amely kizárná a hatályon kívül helyezés miatti új eljárásban az addig el nem bírált semmisségi kifogás előterjesztését. Kifejtette, hogy a peres felek személyes nyilatkozataiból, a szerződéskötés körülményeiből, a felek közötti pénzmozgásból az a következtetés volt levonható, hogy megállapodásuk és tényleges szándékuk a házassági vagyoni közösség megszüntetése kapcsán az volt, hogy a felperes 25.000.000 forint fizetésére köteles az alperes részére.

Ezt támasztja alá a felperes 2005. december 1-jei személyes meghallgatása során tett nyilatkozata is, miszerint: a vagyoni közösséget megszüntető szerződéshez képest létezett egy ún. háttér megállapodás, és bár vitatta az értékebecslésben megjelölt értéket, ennek ellenére elfogadta a 25.000.000 forintos összeget és, hogy ténylegesen csak 22.800.000 Ft-ot fizetett meg. Maga jelölte meg a felek tényleges szándékától eltérő szövegezésű okiratok létrehozásának indokát is, az adó- és illetékvonzat elkerülését.

A Csjt. 27. § (3) bekezdése szerint a házastársi közös vagyon megosztása tárgyában létrejött megállapodásnak az írásbeli forma nem érvényességi feltétele, a Ptk. 205. § (1) bekezdése alapján pedig a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre.

A 2000. november 16-i szerződés és a szóban létrejött ún. kölcsönszerződés a felek egyetlen, kölcsönös és egybehangzó akaratnyilvánításán alapuló megállapodásának minősül, amely a kölcsönszerződést illető részében színleltség okán semmis. A felek között kölcsönügylet nem volt, az a felperes által a 20.000.000 forinton felül még fizetendő összeg fizetési módjára vonatkozott. Az írásbeli szerződés pedig a felperesi fizetési kötelezettség tekintetében színlelt, mert az a felek tényleges megállapodását: a felperes 25.000.000 forintos fizetési kötelezettségét leplezte.

A felperes a felek között szóban, érvényesen létrejött házastársi közös vagyon teljes körű megosztásáról szóló szerződést köteles teljesíteni a Ptk. 198. § (1) bekezdése szerint. Miután 25.000.000 forintra tett kötelezettségvállalásának 2.200.000 forint erejéig nem tett eleget, annak késedelmi kamattal való megfizetését az alperes alappal igényli.

A Csjt. 31. § (5) bekezdése alkalmazásának feltételei a perbeli esetben nem állnak fenn, mert ez a házastársi közös vagyon bíróság általi megosztásakor irányadó, a jelen esetben azonban erről nem a bíróság, hanem a felek maguk rendelkeztek.

Az ítélet ellen felperes fellebbezéssel élt az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatásával a viszontkereset elutasítása, és ennek folytán a perköltségbeli marasztalásának mellőzése, valamint az alperes perköltség megtérítésére való kötelezése iránt.

A másodfokú bíróság az ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyta, egyebekben pedig nem érintette. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 forint másodfokú eljárási költséget.

A döntését azzal indokolta, hogy tévesen sérelmezte a felperes a viszontkereset elsőfokú bíróság általi érdemi elbírálásának tényét. Helyes ugyanis az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy kizáró rendelkezés hiányában a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban az alperes szerződés semmisségére alapított igénye érvényesítésének nem volt akadálya.

A jogvita érdemét illetően az elsőfokú bíróság a sérelmezett körben helyesen állapította meg a tényállást és helyes az arra alapított határozata is. Annak megdöntésére a fellebbezésben felhozottak nem voltak alkalmasak.

Az elsőfokú bíróság valamennyi, a bizonyítási eljárás során felmerült peradat, kiemelten a felperes által ugyan később visszavont, de elhangzott 25.000.000 forintos fizetési kötelezettségére létrejött megállapodásra vonatkozó nyilatkozata, a fenti összeg túlnyomó részének: 22.800.000 Ft-nak általa való teljesítése, melynek állított összetevőit, kétséget kizáróan nem támasztotta alá, egybevetése, okszerű értékelése eredményeként vonta le sérelmezett következtetését.

Miután az elsőfokú eljárásban felperes 2.600.000 forint értékű ingóság kifizetésére nem hivatkozott, az erre vonatkozó fellebbezési előadása, a Pp. 235. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság által nem volt vizsgálható, értékelhető.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelemmel élt a másodfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezése, valamint elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatása és a viszontkereset elutasítása, másodlagosan pedig a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítása iránt.

A felülvizsgálati kérelmének részletesen kifejtett indokai szerint a jogerős ítéletnek a viszontkereset tárgyában hozott rendelkezése a Pp. 163. § (2) bekezdését, 164. § (1) bekezdését, 206. § (1) bekezdését, 177. § (1) bekezdését, 221. § (1) bekezdését és 235. § (1) bekezdését, a Csjt. 35. § (5) bekezdését, valamint a Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdését sérti.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseinek a hatályban tartására irányult.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

I. Téves a felperesnek az a felülvizsgálati érvelése, hogy az alperes által a szerződés semmisségének a megállapítása iránt a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban előterjesztett viszontkereset érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya lett volna, és a perben eljáró bíróságoknak az

A Legfelsőbb Bíróság az alapperbeli jogerős ítélet ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán hozott Pfv.II.20.685/2007/5. számú részítéletével az alperesnek a házastársi vagyonközösséget megszüntető szerződés semmisségének megállapítása iránti felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasította, a jogerős ítéletnek a szerződés módosítása iránti viszontkeresetet elutasító rendelkezését hatályában fenntartotta, a szerződés megtámadása iránti viszontkeresetet elutasító rendelkezését pedig hatályon kívül helyezte, és ebben a keretben az első fokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A részítélet indokolása szerint a felülvizsgálati kérelem részbeni hivatalbóli elutasítására azért került sor, mert a szerződés semmissége sem az első-, sem a másodfokú eljárásnak nem volt a tárgya, ezért a Pp. 270. §-ának (2) és 271. §-a (1) bekezdésének a./-b./ és l./ pontja szerint eljárásjogi akadálya volt annak, hogy a felülvizsgálati kérelemnek ezt a részét a Legfelsőbb Bíróság

érdemben bírálja el, a jogerős ítélet szerződés megtámadása iránti viszontkeresetet elutasító rendelkezésének a hatályon kívül helyezésének pedig az volt az oka, hogy a jogerős ítélet a Pp. eljárásjogi és a Csjt. anyagi jogi szabályait sértő módon utasította el érdemi vizsgálat nélkül a viszontkeresetet, ezért annak az érdemi elbírálásához szükséges adatok nem álltak rendelkezésre.

A Pp. 275/A. § (5) bekezdése szerint új eljárásra utasítás esetében a tárgyalás a Legfelsőbb Bíróság határozatának felolvasásával kezdődik, a továbbiakban pedig a bíróság a reá nézve irányadó szabályok szerint folytatja le az eljárást. A hatályon kívül helyezés folytán megismételt elsőfokú eljárásra tehát a Pp. Második Részének az „Elsőfokú eljárás” címet viselő szabályai voltak az irányadók, e szabályok pedig az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztése előtt történő – Pp. 146. § szerinti – kereset-, illetve viszontkereset – változtatás lehetőségét a hatályon kívül helyezés folytán megismételt elsőfokú eljárásban sem zárják ki.

II.1. A jogerős ítélet a felülvizsgálattal támadott körben – a fenti 1. pontban kifejtettektől eltekintve – a peres felek egymással ellentétes előadásának, a kihallgatott tanúk egymásnak ugyancsak ellentmondó vallomásának, valamint a becsatolt okirati bizonyítékok adatainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes, és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek egyébként is megfelelően történő értékelése alapján, megalapozottan állapította meg a tényállást.

Ennek során a bizonyítási teher Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt főszabályának, a helyes alkalmazásával értékelték a perben eljáró bíróságok a felperes terhére mindazon tények bizonyítatlanságának a következményeit, amelyek vonatkozásában a felperesnek állott érdekében az, hogy az alperes tagadásával szemben a saját tényállításait a bíróság valóban fogadja el.

A Pp. 163. § (2) bekezdése szerint a bíróság az ellenfél beismerése, mindkét fél egyező vagy az egyik félnek az ellenfél által bírói felhívás (141. § (2) bekezdése) ellenére kétségbe nem vont előadása folytán valóban fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merült fel.

Iratellenes a felperesnek az a felülvizsgálati érvelése, hogy a felek közötti ún. „háttér-megállapodás” létrejöttét soha nem ismerte volna el, hiszen önmagában a 2005. december 1-jén tett személyes előadásának a későbbi visszavonása, illetőleg a visszavonás többszöri megismétlése nem a személyes előadásának a figyelmen kívül hagyására, hanem csak arra adott eljárásjogi lehetőséget, hogy a felperes önmagában is ellentmondó előadásait a

bíróság a per egyéb adataival egybevetve és összességében értékelve bírálja el. A felperes ugyanis semmiféle elfogadható magyarázatát nem adta annak, hogy a részletes személyes előadását e vonatkozásban miért változtatta meg, a szerződéskötésnél közreműködő ügyvéd részére pedig a titoktartás alóli felmentést nem adta meg, és ezáltal a szerződéskötés előzményeinek és körülményeinek a részletes feltárását maga hiúsította meg.

Sem okszerűtlennek, sem logikailag ellentmondónak nem minősíthető a bizonyítékok értékelése önmagában azért mert a rendelkezésre álló peradatok az első- és másodfokú bíróság által egymással egyezően megállapított tényállástól eltérő mérlegelésre is alapot adhatnak, arra pedig a Legfelsőbb Bíróság már számos eseti döntésében rámutatott, hogy nem tekinthető a megállapított tényállás iratellenesnek akkor, ha egyes bizonyítékokkal ellentétes ugyan, de azt más bizonyítékok kellően alátámasztják.

A Pp. 270. § (2) és 275. § (3) bekezdésében foglaltakból viszont az következik, hogy a tényállás megállapításának a módjára vonatkozó és az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatással lévő eljárásjogi szabálysértés hiányában a szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás felülvizsgálati eljárás keretében történő felülmérlegelésének, a bizonyítékok újbóli értékelésének nincs helye.

2. A Pp. 177. §-ának (1) bekezdése azt mondja ki, hogy ha a perben jelentős tény vagy egyéb körülmény megállapításához vagy megítéléséhez olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel a bíróság nem rendelkezik, a bíróság szakértőt rendelt ki.

Az alperes viszontkeresete nem a felek házastársi közös vagyonának a megosztására, hanem a felperes arra való kötelezésére irányult, hogy a felek között a közös vagyon megosztása tárgyában létrejött szerződéses megállapodás alapján őt megillető értékkülönbözetnek a még nem teljesített részét fizesse meg neki. A felek közötti megállapodás létrejötté tényének és tartalmának az érdemi elbírálásához viszont sem a perbeli ingatlan forgalmi értékének, sem pedig - a szerződéses megállapodás hiányában - ennek alapulvételével az alperest megillető megváltási ár összegének a meghatározása nem volt szükséges. Nem eredményezhetett volna ugyanis a felperesre nézve kedvezőbb határozatot annak a kétséget kizáró bizonyítása sem, hogy az ingatlan forgalmi értéke nem érte el azt az összeget, amelyet a felek a szerződés megkötése során figyelembe vettek.

3. Az első- és másodfokú bíróság az ítéletének indokolásában - a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésében foglalt követelményeknek megfelelően - röviden előadta az általa megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozott azokra a

jogszabályokra, amelyeken az ítélete alapszik, megemlítette röviden azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, és utalt azokra az okokra, amelyek miatt valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

Ennél részletesebb indokolási kötelezettséget sem a Pp., sem más jogszabály nem ró a bíróságra, alaptalanul hivatkozik ezért a felperes a felülvizsgálati kérelmében arra, hogy a perben eljáró bíróságok az ítéleteik indokolására vonatkozó kötelezettségüknek nem tettek eleget.

III.1. A Csjt. 27. § (3) bekezdése szerint a házassági vagyoni szerződés érvényességéhez annak közokiratba vagy jogi képviselő által ellenjegyzett magánokiratba foglalása szükséges, ez a rendelkezés azonban nem vonatkozik ingó dolgok ajándékozásra, ha az ajándék átadása megtörtént, valamint az életközösség megszakadása után a házastársi közös vagyon megosztása tárgyában létrejött megállapodásra. A Csjt. 31. §-ának (5) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 205. §-ának (1) és (2) bekezdése értelmében a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre, és a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges. A 216. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy szerződést jogszabály ellenkező rendelkezése hiányában akár szóban, akár írásban lehet kötni, és a szerződési akaratot tárutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni. A 207. §-ának (5) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy a színlelt szerződés semmis, ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezetett szerződés alapján kell megítélni.

A felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás alapján az idézett törvényhelyek helyes alkalmazásával jutott a jogerős ítélet arra a helyes jogi következtetésre, hogy a felek között 2000. november 16-án létrejött írásbeli szerződés és szóbeli kölcsönszerződés a felek egyetlen, kölcsönös és egybehangzó akaratnyilvánításán alapuló olyan megállapodásnak minősül, amelyek közül a „Házastársi vagyonközösséget megszüntető elszámolási szerződés”-nek címzett írásbeli szerződés az alperest megillető megváltási ár vonatkozásában kölcsönszerződéssel leplezett szerződésnek, a kölcsönszerződés pedig az abban megjelölt jogcím vonatkozásában színlelt, és ezért ebben a részében semmis szerződésnek minősül, mert az lényegében a feleknek a felperest terhelő megváltási ár 25.000.000 forintos összegére vonatkozó valós megállapodást leplezte. Az ilyen tartalmú megállapodás létrejöttének tényét a szerződéskötés - jogerős ítélet által helyesen kiemelt - előzményei és körülményei, valamint a felek ezt követően tanúsított magatartása egyértelműen alátámasztja.

Alaptalanul hivatkozik a felperes ezzel szemben arra, hogy az ilyen tartalmú megállapodás létrejöttének tényét az ingatlanra vonatkozó két értébecslés közötti 10.538.000 forintos különbség már önmagában is kizárná vagy legalábbis megkérdőjelezné, hiszen a felperes a 2000. október 13-án kelt és az okiratszerkesztő ügyvédhez címzett levelében - a 20.000.000 forinton felüli 5.128.000 forintos tartozását elismerve - maga írja azt, hogy „elsősorban anyámra tekintettel kénytelen voltam ebbe belemenni és tudomásul venni”, majd kijelenti azt is, hogy „a fenti összegű adósság egy teljes elszámolás eredménye:”

Ilyen körülmények mellett pedig nincs jogi jelentősége annak, hogy a felperest terhelő értékkülönbség összege a felperes utólagos nyilatkozatai és számításai szerint konkrétan milyen tételekből tevődött össze. Nem eredményezhetett volna ezért a felperesre nézve kedvezőbb határozatot annak a másodfokú eljárásban történő vizsgálata sem, hogy az értékkülönbség összege az alperes által átvett ingóságok ellenértékét magában foglalta-e vagy sem.

2. A Csjt. 31. §-a (5) bekezdésének második mondata szerint a bíróságnak gondoskodnia kell arról, hogy a vagyoni igények rendezésénél egyik házastárs se jusson méltánytalan vagyoni előnyhöz.

Az idézett törvényhely szerinti méltányosság elve annak a méltánytalanságnak az elhárítására szolgál, amelyet a közös vagyon megosztására vonatkozó általános szabályok (31. § (2) - (4) bek.) alkalmazása az egyedi esetben jelenthet. Arra azonban a felek érvényes szerződésével szemben a bíróságot nem kötelezi, hogy érvénytelenségi ok hiányában a szerződés érvénytelenségének megállapításával biztosítsa az arányosságot és méltányosságot, tekintve, hogy az eset egyedi szempontjait a felek a szerződési akaratuk kialakításánál már figyelembe vették.

A jogerős ítélet - a felperes téves felülvizsgálati érvelésével szemben - nem a közös vagyon megosztása tárgyában létrejött szerződés érvénytelenségét, hanem - a fenti 1. pontban kifejtettek szerint - csak az írásbeli szerződésben meghatározott 20.000.000 forintos megváltási ár szóbeli kölcsönszerződéssel leplezett voltát és a kölcsönszerződés jogcímének a színlelt voltát, továbbá azt állapította meg, hogy a két szerződés alapján a felperes a felek házastársi közös vagyonának a teljes körű megosztásaként összesen 25.000.000 forint alperesnek való megfizetését vállalta. Tekintettel arra, hogy e kötelezettségének a felperes csupán 22.800.000 forint erejéig tett eleget, a Ptk. 198. § (1) bekezdése alapján a még fennálló 2.200.000 forint és járuléka alperesnek való megfizetésére kötelezte.

Iratellenes és téves tehát a felperesnek az a felülvizsgálati érvelése, hogy a szerződés érvénytelensége: semmissége folytán a vagyoni igények rendezése „a bíróság hatáskörbe került volna.” A közös vagyon megosztása tárgyában kötött részben leplezett szerződés érvényessége folytán ugyanis a bíróság a felek vagyoni igényeinek a rendezése tárgyában nem döntött és nem is dönthetett, a felperes a szerződést feltűnően nagy értékaránytalanságra hivatkozva vagy más jogcímen nem támadta meg, abban pedig egységes az ítélkezési gyakorlat, hogy a házastársi vagyonközösséget megszüntető szerződés érvénytelenségét a bíróság a méltányossági szabály alapján nem állapíthatja meg (Pfv.II.20.444/1999. - BH 2001/6/278.).

A kifejtettek miatt a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2)-(5) bekezdése alapján rendelkezett a Legfelsőbb Bíróság az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségének a viseléséről.

Budapest, 2009. október 27.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő